

คู่มือแนวทางการปฏิบัติ กรณีหลักการและขอบเขต ของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

คำนำ

ข้อมูลส่วนบุคคลถือได้ว่าเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญต่อการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในภาครัฐและเอกชน โดยนำเอาข้อมูลส่วนบุคคลเหล่านี้มาเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนการแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคลระหว่างกันทั้งในส่วนของ หน่วยงานภาครัฐด้วยกันเองหรือแม้กระทั่งหน่วยงานเอกชนก็ตาม ซึ่งการดำเนินการ ดังกล่าวส่งผลให้เกิดผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลในด้านความปลอดภัย ร่างกาย สิทธิ และเสรีภาพ หรือนำไปใช้ประโยชน์ในทางพาณิชย์โดยปราศจากการรับอนุญาต หรือยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล จึงทำให้มาตรา ๓๒ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่เกี่ยวกับ สิทธิส่วนบุคคลไว้ ความว่าผู้ใดจะกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคล มิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อประโยชน์สาธารณะ เพื่อสร้างความตระหนักถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ด้วยเหตุ นี้ ทำให้หน่วยงานภาครัฐซึ่งถือได้ว่าเป็นหน่วยงานที่ได้มีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมากจึงต้องตระหนักถึงการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วย การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ในปัจจุบันกฎหมายซึ่งมีลักษณะเป็นเหมือนกฎหมายกลางในการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลที่หน่วยงานของรัฐมีความจำเป็นจะต้องถือปฏิบัติด้วยกันจำนวน ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าวมีส่วนของเนื้อหาบาง ประการที่คล้ายกันและเนื้อหาบางประการที่แตกต่างกัน ดังนั้น เพื่อให้หน่วยงานในภาครัฐ สามารถถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้อย่างถูกต้อง จึงได้มีการจัดทำคู่มือฉบับนี้ เพื่อเป็นการวางแนวทางปฏิบัติให้หน่วยงานของรัฐได้ถือปฏิบัติต่อไป

สารบัญ

หน้า

คำนำ

หมวดที่ ๑ หลักการในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล	๑
๑.๑ แนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐	๑
๑.๒ แนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒	๖
๑.๓ แนวทางการบังคับใช้กฎหมายของทั้ง ๒ พระราชบัญญัติ	๑๐
หมวดที่ ๒ ขอบเขตการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล	๒๖
๒.๑ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐	๒๖
๒.๑.๑ ขอบเขตของคำนิยามของคำว่า “บุคคล”	๒๗
๒.๑.๒ บุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐	๒๙
๒.๒ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒	๓๑
๒.๒.๑ ขอบเขตของคำนิยามของคำว่า “บุคคล”	๓๒
๒.๒.๒ บุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒	๓๔
๒.๓ การตีความคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หรือ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามบริบทของการบังคับใช้ กฎหมายของทั้ง ๒ พระราชบัญญัติ	๓๕

หมวดที่ ๑

หลักการในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่ให้สิทธิกับประชาชนในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐ อันเป็นการส่งเสริมเพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการดำเนินงานของรัฐมากยิ่งขึ้น รวมถึงให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการด้วย สำหรับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์ กลไก หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นหลักการทั่วไป เพื่อป้องกันการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลจนเป็นเหตุในการสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ดังนั้น เพื่อให้หน่วยงานของรัฐสามารถถือปฏิบัติตามกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับได้สอดคล้องกัน จึงควรรัฐถึงแนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และแนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้กับการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานได้ ดังนี้

๑.๑ แนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ

พ.ศ. ๒๕๔๐

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้วางขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไว้ในมาตรา ๓^๑ ความว่า บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน ซึ่งจากเจตนารมณ์ของกฎหมายและหลักกฎหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ถือเป็นกฎหมายกลางในการวางหลักเกณฑ์หรือแนวทางการปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารราชการที่อยู่ภายใต้การครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ รวมถึงการกำหนดถึงสิทธิของประชาชนในการได้รับรู้รับทราบข้อมูลข่าวสารของราชการที่อยู่ภายใต้การครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ และยังเป็นการให้

^๑ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

ความคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ภายใต้การครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ

เมื่อพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่ให้ประชาชนมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น กฎหมายดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายที่วางแนวทางการบังคับใช้เฉพาะกับหน่วยงานของรัฐ โดยไม่บังคับใช้กับเอกชน ซึ่งตามมาตรา ๔^๒ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้ให้คำนิยามของหน่วยงานของรัฐเอาไว้ว่า “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่าหน่วยงานของรัฐไว้ ดังนี้

- (๑) ราชการส่วนกลาง เช่น กระทรวง ทบวง กรม
- (๒) ราชการส่วนภูมิภาค เช่น จังหวัด อำเภอ
- (๓) ราชการส่วนท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล เมืองพัทยา และกรุงเทพมหานคร
- (๔) รัฐวิสาหกิจ เช่น ธนาคารออมสิน ปตท. การไฟฟ้านครหลวง
- (๕) ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา เช่น สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
- (๖) ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี เช่น สำนักงานศาลยุติธรรม
- (๗) องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ เช่น แพทยสภา สภานายความ ฯลฯ
- (๘) หน่วยงานอิสระอื่นของรัฐ เช่น สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ

^๒ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะมีได้บังคับใช้ในส่วนของการใช้อำนาจนิติบัญญัติและการใช้อำนาจของตุลาการในการใช้ดุลพินิจพิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการในเรื่องของข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแล

ตัวอย่างการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๑) ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^๓

สรุปความได้ว่า ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ซึ่งเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ อย่างไร ซึ่งคณะอนุกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ ในคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้วเห็นว่า ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ เป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แม้ปัจจุบันยังไม่มีกำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่าราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์เป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก็ตาม แต่โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔๑ (๑) บัญญัติว่าบุคคลและชุมชนมีสิทธิได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลและข่าวสารสาธารณะซึ่งอยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ประกอบกับมาตรา ๕๙ บัญญัติว่า รัฐต้องเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยงานของรัฐที่มีใช้ข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐหรือเป็นความลับของทางราชการตามที่กฎหมายบัญญัติ และต้องจัดให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารดังกล่าวได้โดยสะดวก ซึ่งหมายถึงกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ ดังนั้น กรณีที่มีบุคคลประสงค์ขอทราบหรือเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ซึ่งอยู่ในความครอบครองของราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ การเปิดเผยและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารดังกล่าวของราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

^๓ คณะอนุกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ, “เรื่อง หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”, ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๖.

(๒) สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ขอรื้อเกี่ยวกับสถานะของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^๔

สรุปความได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ขอรื้อว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการบริการ สาธารณะด้านการศึกษาอันเป็นกิจการทางปกครองและใช้อำนาจทางปกครอง ในการดำเนินกิจการตามกฎหมาย จะต้องตกอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ อย่างไร ซึ่งคณะอนุกรรมการตอบข้อหื้อหรือตามกฎหมาย ว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ ในคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้ว เห็นว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชน มิใช่เป็นราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการ ส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาล องค์การควบคุมการประกอบ วิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐ หรือหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงมิใช่หน่วยงานของรัฐตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๓) องค์การค้าของ สกสค. ขอรื้อหรือการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ^๕

สรุปความได้ว่า องค์การค้าของ สกสค. เป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการ สกสค.) แต่มิได้มีฐานะเป็นหน่วยงานราชการตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ให้ความเห็นไว้ในบันทึกเรื่องเสรีจที่ ๑๒๖/๒๕๔๙เรื่อง สถานภาพของหน่วยงาน และพนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ สกสค. และองค์การค้า ของ สกสค. จึงหื้อหรือว่าองค์การค้าของ สกสค. อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติข้อมูล ข่าวสารของราชการพ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ ซึ่งคณะอนุกรรมการตอบข้อหื้อหรือตามกฎหมาย ว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการในคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการ สกสค. มีฐานะเป็นนิติบุคคลในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการ และข้อ ๖ (๑๔) แห่งข้อบังคับคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครู

^๔ คณะอนุกรรมการตอบข้อหื้อหรือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ, “เรื่อง หื้อ เกี่ยวกับสถานะของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”, ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓

^๕ คณะอนุกรรมการตอบข้อหื้อหรือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ, “เรื่อง หื้อ เรื่องการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร”, ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๕.

และบุคลากรทางการศึกษาว่าด้วยการบริหารสำนักงาน พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดให้องค์การค้ำของ สกสศ. มีฐานะเป็นส่วนงานภายในส่วนงานหนึ่งในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการ สกสศ. เท่านั้น มิได้มีสภาพเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากสำนักงานคณะกรรมการ สกสศ. แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อสำนักงานคณะกรรมการ สกสศ. เป็นนิติบุคคลในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการ และมีสถานะเป็นหน่วยงานอิสระของรัฐซึ่งอยู่ในความหมายของคำว่า หน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ สำนักงานคณะกรรมการ สกสศ. จึงอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ด้วยเช่นเดียวกัน

(๔) สถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน) ขอรื้อเกี่ยวกับการเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^๖

สรุปความได้ว่า สถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน) พิจารณาจากบทนิยามตามมาตรา ๔ ซึ่งได้บัญญัติว่า “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงขอหารือว่า “องค์การมหาชน” ซึ่งจัดตั้งโดยพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในพระราชบัญญัติ องค์กรการมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็น “หน่วยงานของรัฐ” ตามนัยของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการในคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดว่า เมื่อรัฐมีแผนงานหรือนโยบายด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อจัดทำบริการสาธารณะ และมีความเหมาะสมที่จะจัดตั้งหน่วยงานบริหารขึ้นใหม่แตกต่างไปจากส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ โดยมีความมุ่งหมายให้มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและบุคลากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดจะจัดตั้งเป็นองค์การมหาชน โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ เมื่อสถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน) เป็นองค์การมหาชน โดยจัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายอื่น แม้ปัจจุบัน ยังไม่มีการกำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่าสถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน)

^๖ คณะอนุกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ, “เรื่อง ขอรื้อเรื่องเกี่ยวกับการเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”, ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๖.

เป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก็ตาม แต่โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔๑ (๑) บัญญัติว่า “บุคคลและชุมชนมีสิทธิได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะ ซึ่งอยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ” ประกอบกับมาตรา ๕๙ บัญญัติว่า “รัฐต้องเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยงานของรัฐที่มีใช้ข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐหรือเป็นความลับของทางราชการตามที่กฎหมายบัญญัติ และต้องจัดให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารดังกล่าวได้โดยสะดวก” ซึ่งหมายถึงกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของทางราชการ ดังนั้น กรณีที่มีบุคคลประสงค์ขอทราบหรือเข้าถึงข้อมูลข่าวสารซึ่งอยู่ในครอบครองของสถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน) การเปิดเผยและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารดังกล่าวของสถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำ (องค์การมหาชน) จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๑.๒ แนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้วางขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไว้ในมาตรา ๓^๗ ในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น เว้นแต่ (๑) บทบัญญัติเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ เป็นการเพิ่มเติม ไม่ว่าจะซ้ำกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้นหรือไม่ก็ตาม ดังนั้น การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หากหน่วยงานของรัฐต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายใด ซึ่งวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไว้เป็นการเฉพาะ ให้หน่วยงานของรัฐถือปฏิบัติ

^๗ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๓ ในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น เว้นแต่

(๑) บทบัญญัติเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นการเพิ่มเติม ไม่ว่าจะซ้ำกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้นหรือไม่ก็ตาม

ตามกฎหมายนั้นเสียก่อน แล้วค่อยบังคับใช้ตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเพิ่มเติม

ตัวอย่างขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอรื้อหรือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลกรณีรายงานการประชุม^๕

สรุปความได้ว่า สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอรื้อหรือเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารกรณีรายงานการประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างคุณลักษณะเฉพาะ ที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ ยศ ชื่อ และนามสกุลของคณะกรรมการที่เข้าร่วมประชุม ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมและรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ตามความในมาตรา ๙ ประกอบมาตรา ๑๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้กับข้าราชการบำนาญที่เมื่อครั้งรับราชการได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการจัดทำร่างคุณลักษณะเฉพาะของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) กล่าวหาการดำเนินงานโครงการหนึ่ง จะขัดต่อการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ อย่างไร ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยคณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า รายงานการประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างคุณลักษณะเฉพาะ ที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ ยศ ชื่อ และนามสกุลของคณะกรรมการที่เข้าร่วมประชุม ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมและรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว เป็นข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และในขณะเดียวกันก็ถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ตามบทนิยามในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การปกปิดหรือเปิดเผยข้อมูล

^๕ คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, “เรื่อง ขอรื้อหรือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลกรณีรายงานการประชุม”.

ข่าวสารของราชการย่อมเป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อันเป็นกฎหมายเฉพาะที่บังคับใช้กับหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดไว้ โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

กรณีรายงานการประชุมดังกล่าวที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ ยศ ชื่อ และนามสกุลของคณะกรรมการที่เข้าร่วมประชุม และรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และการเปิดเผยรายชื่อและข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล และรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อหรือจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรแต่อย่างใด ในทางตรงกันข้าม การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะแสดงถึงความโปร่งใสและตรวจสอบได้ ซึ่งจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงเห็นว่าสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสามารถเปิดเผยรายงานการประชุมที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลดังกล่าวให้กับผู้ขอได้

(๒) กรณียุทธการและผังเมือง ขอหาหรือแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒^๔

สรุปความได้ว่ากรณียุทธการและผังเมือง (ยผ.) ขอหาหรือแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ กรณีการเปิดเผยข้อมูลสัญญาก่อสร้างที่ ยผ. เป็นผู้ว่าจ้างเอกชนแห่งหนึ่งให้แก่ผู้ร้องขอว่า สามารถเปิดเผยได้หรือไม่ อย่างไร และจำเป็นต้องจัดหาข้อมูลให้ทั้งหมดทุกสัญญา ทุกช่วงเวลาตามที่ร้องขอหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหาหรือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้พิจารณาข้อหาหรือของ ยผ. และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่ากรณีการขอคัดถ่ายสำเนาสัญญาก่อสร้างที่ ยผ. เป็นผู้ว่าจ้างให้เอกชนรายหนึ่งดำเนินการเป็นการใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสารของราชการตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะอนุกรรมการตอบข้อหาหรือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ ได้มีหนังสือตอบข้อหาหรือดังกล่าวแล้วว่า ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย

^๔ คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหาหรือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, “เรื่อง ขอหาหรือแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒”.

หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๖ กำหนดว่า ส่วนราชการ ต้องจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับสัญญาใด ๆ ที่ได้มีการอนุมัติให้จัดซื้อหรือจัดจ้างแล้ว ให้ประชาชนสามารถขอคูหรือตรวจสอบได้ และหากเป็นสัญญาที่เกิดขึ้นภายหลังจาก พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับแล้ว นอกจากหน่วยงานของรัฐจะมีหน้าที่ต้องเปิดเผยตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว สัญญา ตามข้อหาหรือยังเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องเปิดเผยตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีหลักการว่า ให้การจัดซื้อจัดจ้าง และการบริหารพัสดุของหน่วยงานภาครัฐต้องกระทำโดยโปร่งใสและเปิดเผยข้อมูลในทุก ขั้นตอน ประกอบกับยังเป็นข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานของรัฐต้องจัดไว้ให้ประชาชน เข้าตรวจสอบได้ตามมาตรา ๙ (๘) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ตามประกาศคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ เรื่อง กำหนดให้ประกาศเชิญชวน ทั่วไป ประกาศผลผู้ชนะการจัดซื้อจัดจ้าง และสัญญาที่ได้มีการอนุมัติสั่งซื้อหรือสั่งจ้าง เป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องจัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๘) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อีกด้วย ดังนั้น ยผ. จึงมีหน้าที่ ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการดังกล่าว

อย่างไรก็ดี แม้กรณีตามที่หาหรือจะเป็นข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานของรัฐ ต้องจัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้ดังกล่าว แต่หากมีข้อมูลข่าวสารส่วนใดที่ต้องห้ามมิให้ เปิดเผยตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อยู่ด้วย ก็ให้หน่วยงานของรัฐลบหรือตัดทอนหรือทำโดยประการอื่นใดที่ไม่ เป็นการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนนั้น ตามมาตรา ๙ วรรคสอง ซึ่งมาตรา ๑๕ วรรคสอง กำหนดว่า ผู้ขออาจอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการได้ โดยการ พิจารณาไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ย่อมรวมถึงกรณีที่เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ด้วย ยผ. จึงสามารถลบหรือตัดทอนหรือไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามที่มีผู้ร้องขอในส่วนที่ มีข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรได้

นอกจากนี้ ยผ. มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ด้วย ซึ่งรวมถึงการแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบถึงวัตถุประสงค์และรายละเอียด ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๓ และการจัดให้มีมาตรการรักษา ความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสม เพื่อป้องกันการสูญหาย เข้าถึง ใช้ เปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากอำนาจหรือโดยมิชอบ ตามมาตรา ๓๗ (๑) ตลอดจนหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

๑.๓ แนวทางการบังคับใช้กฎหมายของทั้ง ๒ พระราชบัญญัติ

จากแนวทางการบังคับใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้ว พบว่าหน่วยงานของรัฐจะต้องถือปฏิบัติในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการและพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ทั้งสองฉบับไปพร้อมกัน ซึ่งการถือปฏิบัติในกรณีดังกล่าวสอดคล้องกับ **เรื่องเสรีจที ๒๕๙/๒๕๖๕** **บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การเชื่อมโยงและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในระบบค้นหาข้อมูลผู้ฝากส่งพัสดุไปรษณีย์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด**^{๑๐} สรุปความได้ว่า บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัดได้มีหนังสือขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กรณีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดได้ดำเนินโครงการความร่วมมือด้านการสกัดกั้นยาเสพติด ณ พื้นที่ท่าอากาศยานนานาชาติ ซึ่งมีภารกิจในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในพื้นที่ท่าอากาศยานรวมถึงการลักลอบส่งยาเสพติดทางไปรษณีย์ (parcel services) สำนักงาน ป.ป.ส. จึงขอความอนุเคราะห์ในการเชื่อมต่อกันระบบค้นหาข้อมูลผู้ฝากส่งพัสดุไปรษณีย์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด รวมถึงขออนุญาตในการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวให้แก่เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ส. ซึ่งจะได้มีการกำหนดชั้นความลับ และจำกัดการเข้าถึงข้อมูลเฉพาะเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด จึงขอหารือความว่า หาก บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด สามารถให้สำนักงาน ป.ป.ส. เชื่อมโยงระบบค้นหาข้อมูลผู้ฝากส่งพัสดุไปรษณีย์ได้ การกำหนดให้สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลในส่วนที่เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๔ มาตรา ๑๑/๕ หรือไม่ เห็นว่า โดยข้อมูลในระบบค้นหาข้อมูลผู้ฝากส่งพัสดุไปรษณีย์ในส่วนที่เป็นชื่อและที่อยู่ของบุคคลธรรมดา เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล จึงเป็น “ข้อมูลข่าวสารของราชการ” ประเภท “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามบทนิยามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และในขณะเดียวกันก็ถือเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ต้องด้วยลักษณะของ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามบทนิยามในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนั้น การเชื่อมโยงและเข้าถึงข้อมูลประเภทดังกล่าวในระบบ เพื่อนำมาวิเคราะห์

^{๑๐} เรื่องเสรีจที ๒๕๙/๒๕๖๕ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา “เรื่อง การเชื่อมโยงและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในระบบค้นหาข้อมูลผู้ฝากส่งพัสดุไปรษณีย์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด”.

หรือประมวลผลเพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดิน จึงจะต้องกระทำภายใต้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ. ๒๕๖๒

เนื่องจากหน่วยงานของรัฐจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าว ซึ่งมีความคล้ายกันและแตกต่างกันในบางประเด็น ดังนั้น การที่หน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาว่าจะต้องถือปฏิบัติในเรื่องใดของพระราชบัญญัติใดนั้น สามารถแยกพิจารณาการบังคับใช้ได้ทั้งหมด ๒ กรณี ดังนี้

๑.๓.๑. ขอบเขตผู้ที่อยู่ในบังคับต้องปฏิบัติตามกฎหมาย

เนื่องจากพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่บังคับใช้เฉพาะหน่วยงานของรัฐ ตามที่ได้มีการกำหนดคำนิยามไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการมีความแตกต่างกับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่บังคับใช้ทั้งหน่วยงานในภาครัฐและภาคเอกชน นอกจากนี้ ตามกฎหมายพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ยังคงมีการกำหนดถึงหน่วยงานหรือกิจกรรมบางประการของหน่วยงานของรัฐที่ไม่ต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ด้วย ซึ่งสามารถแยกพิจารณาในเรื่องของการบังคับใช้พระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับได้ ดังนี้

๑.๓.๑.๑ ขอบเขตในการบังคับใช้กฎหมายที่เหมือนกัน

จากแนวทางขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มีขอบเขตการบังคับใช้เฉพาะหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ไม่ก้าวล่วงถึงการใช้อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการในการใช้ดุลพินิจหรือกระบวนกรดำเนินการในหน้าที่ของตน ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับการบังคับใช้ของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ในเรื่องของหน่วยงานที่ไม่ใช่บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูล

ส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ตามมาตรา ๔ (๔) และ (๕)^{๑๑} กล่าวคือหน่วยงานที่ใช้หน้าที่และอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ ซึ่งกรณีดังกล่าวไม่รวมถึงสำนักงานของศาลที่ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการศาล สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ตัวอย่างขอเขตการบังคับใช้กฎหมายของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนคดี^{๑๒}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีศาลจังหวัดนนทบุรีปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนคดี โดยให้เหตุผลว่าเอกสารที่ผู้อุทธรณ์ (โจทก์) ขอยืมเป็นเอกสารสำคัญที่ต้องเก็บรักษาไว้ในสำนวน หากผู้อุทธรณ์ (โจทก์) ประสงค์อ้างอิงก็ให้คัดถ่ายสำเนาไม่จำเป็นต้องส่งเอกสารไปตรวจพิสูจน์ จึงให้ยกคำร้องผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อข้อเท็จจริงในกรณีนี้รับฟังได้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอได้แก่ คำให้การพยานจำเลย รายงานกระบวนการพิจารณาในคดีแพ่ง คดีหมายเลขดำคดีหมายเลขแดง ของศาลจังหวัดนนทบุรีเป็นข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

^{๑๑} พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่

(๔) สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา รวมถึงคณะกรรมการสิทธิการที่แต่งตั้งโดยสภาดังกล่าว ซึ่งเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในการพิจารณาตามหน้าที่และอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา รัฐสภา หรือคณะกรรมการสิทธิการ แล้วแต่กรณี

(๕) การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาคดี การบังคับคดี และการวางทรัพย์ รวมทั้งการดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

^{๑๒} คำสั่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๒๓/๒๕๖๓, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนคดี”, ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓.

มาตรา ๔ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการฯ จึงไม่มีอำนาจที่จะพิจารณา จึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์นี้ไว้พิจารณา

ดังนั้น ขอบเขตการบังคับใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงไม่บังคับใช้ในกรณีของการใช้อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการที่คล้ายคลึงกัน

๑.๓.๑.๒ ขอบเขตในการบังคับใช้กฎหมายที่แตกต่างกัน

จากแนวทางในข้างต้น จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ไม่บังคับใช้ในกรณีของการใช้อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการแต่อย่างใดก็ดี ในการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดลักษณะ กิจการ หรือหน่วยงานที่ได้รับการยกเว้นไม่ให้นำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ บางส่วนมาใช้บังคับ พ.ศ. ๒๕๖๖ ในขณะเดียวกันพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการยกเว้นไม่นำบทบัญญัติตามมาตรา ๒๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^{๑๓} กับสำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และศูนย์รักษาความปลอดภัย^{๑๔} ด้วย

ดังนั้น ในการบังคับใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หน่วยงานของรัฐจะต้อง

^{๑๓} พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๒๒ สำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อาจออกระเบียบโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่มีให้นำบทบัญญัติวรรคหนึ่ง (๓) ของมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานดังกล่าวก็ได้

หน่วยงานของรัฐแห่งอื่นที่จะกำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งนั้น ต้องเป็นหน่วยงานของรัฐซึ่งการเปิดเผยประเภทข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง (๓) จะเป็นอุปสรรคร้ายแรงต่อการดำเนินการของหน่วยงานดังกล่าว

^{๑๔} กฎกระทรวงกำหนดหน่วยงานของรัฐที่ไม่ต้องนำประเภทข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไปลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ให้ศูนย์รักษาความปลอดภัย กองบัญชาการทหารสูงสุด กระทรวงกลาโหม เป็นหน่วยงานของรัฐที่อาจออกระเบียบโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่มีให้นำมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของศูนย์รักษาความปลอดภัย

พิจารณาก่อนว่าการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวของหน่วยงานเข้าตามข้อยกเว้นที่ไม่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ หากเป็นกรณีที่มีกฎหมายกำหนดว่ากิจกรรมดังกล่าวไม่ต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ การดำเนินการดังกล่าวของหน่วยงานของรัฐจะถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร พ.ศ. ๒๕๔๐ เท่านั้น เว้นแต่เป็นการดำเนินการของสำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และศูนย์รักษาความปลอดภัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการประกาศราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๒๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่หน่วยงานของรัฐทั้ง ๓ แห่งไม่ต้องถือปฏิบัติ

๑.๓.๒. ข้อพิจารณาในเรื่องสถานะของการบังคับใช้

เนื่องจากพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่บังคับใช้เฉพาะหน่วยงานของรัฐ โดยมีได้คำนึงถึงสถานะของหน่วยงานของรัฐนั้นว่าจะมีสถานะของหน่วยงานเป็นนิติบุคคลหรือไม่ ด้วยเหตุว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ พิจารณาเพียงว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้การครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นเท่านั้น ดังนั้น จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการมีความแตกต่างกับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่บังคับใช้เฉพาะกับหน่วยงานของรัฐที่มีสถานะเป็นนิติบุคคลเท่านั้น ส่งผลให้ในการบังคับใช้กฎหมายทั้ง ๒ ฉบับ หน่วยงานของรัฐมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพิจารณา ดังนี้

๑.๓.๒.๑ ข้อพิจารณาในเรื่องสถานะของการบังคับใช้ที่เหมือนกัน

ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการกำหนดให้ “ข้อมูลข่าวสารของราชการ”^{๑๔} หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน ซึ่งหากข้อมูลข่าวสารดังกล่าวอยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น หน่วยงานผู้ได้รับคำร้องขอจะต้องดำเนินการแนะนำให้ผู้ขอข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปขอยังหน่วยงานเจ้าของ

^{๑๔} พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้อมูลข่าวสารของราชการ” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน

ข้อมูลโดยตรงต่อไปตามมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง^{๑๖} แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๖^{๑๗} เกี่ยวกับ “ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และยังรวมถึง “ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งหรือในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ดังนั้น จากแนวทางการปฏิบัติของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะเห็นได้ว่าการดำเนินการเกี่ยวกับเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลใด หน่วยงานของรัฐที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าว หรือกรณีที่หน่วยงานของรัฐได้มีการจ้างผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลจะต้องถือปฏิบัติตามคำสั่งของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น

^{๑๖} พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง ในกรณีที่มีผู้ยื่นคำขอข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๑ แม้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ขอจะอยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานส่วนกลาง หรือส่วนสาขาของหน่วยงานแห่งนั้นหรือจะอยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นก็ตาม ให้หน่วยงานของรัฐที่รับคำขอให้คำแนะนำ เพื่อไปยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้นโดยไม่ชักช้า

^{๑๗} พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๖ ในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

“ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งหรือในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการดังกล่าวไม่เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

ตัวอย่างข้อพิจารณาในเรื่องสถานะของการบังคับใช้ที่เหมือนกันของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบันทึกเสียงการประชุม^{๑๘}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบันทึกเสียงการประชุม โดยให้เหตุผลว่ามีผู้คัดค้านการให้ข้อมูลบันทึกเสียงการประชุม ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “ข้อมูลข่าวสารของราชการ หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน” การควบคุมดูแลนั้นหมายรวมถึงการเก็บรักษาตลอดจนการทำลายข้อมูลข่าวสารด้วย หากเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการแล้วเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐจะทำลายข้อมูลข่าวสารนั้นโดยพลการไม่ได้ ต้องดำเนินการตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์นี้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไม่ได้มีข้อกำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องบันทึกการประชุมไว้เป็นหลักฐานและไม่มีการจัดระบบการเก็บข้อความเสียงอย่างเป็นทางการ แต่เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของเจ้าหน้าที่เองที่จะดำเนินการบันทึกเสียงการประชุมและจัดระบบการเก็บข้อมูลเพื่อใช้ประโยชน์ในการทำงานของตน ทั้งยังสามารถทำลายข้อมูลดังกล่าวนั้นได้เมื่อเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่ต้องเก็บไว้แล้วด้วย การบันทึกเสียงดังกล่าวจึงเป็นเพียงวิธีการอย่างหนึ่งของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานเท่านั้น ดังนั้น ข้อความเสียงในกรณีนี้จึงไม่ใช่ข้อมูลข่าวสารของราชการ เมื่อไม่ใช่ข้อมูลข่าวสารของราชการ คณะกรรมการฯ จึงไม่ต้องพิจารณาว่าสมควรเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์หรือไม่ จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

^{๑๘} คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๑๒๐/๒๕๕๖, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบันทึกเสียงการประชุม”, ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๖.

(๒) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนการสอบสวนคดีอาญา^{๑๙}

สรุปความได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรีปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนการสอบสวนคดีอาญา โดยให้เหตุผลว่าไม่สามารถคัดถ่ายให้ได้เนื่องจากข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นความลับของทางราชการประกอบกับได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีรับไว้พิจารณาแล้ว หากผู้อุทธรณ์ต้องการจะขอสำเนาสำนวนการสอบสวน ขอให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำขอต่อพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ คือสำนวนการสอบสวนคดีอาญาของสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำชี้แจงของสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรีว่าไม่มีข้อมูลข่าวสารดังกล่าวอยู่ในความครอบครองเนื่องจากสำนวนการสอบสวนคดีอาญาดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรรัตนธิเบศร์ ตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง การกำหนดหน่วยงานและเขตอำนาจการรับผิดชอบหรือเขตพื้นที่การปกครองของส่วนราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๙ และพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาไปยังพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี เพื่อพิจารณาดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไปแล้ว ดังนั้น กรณีจึงไม่มีเอกสารอันเป็นวัตถุแห่งการพิจารณาวินิจฉัยที่คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารจะรับไว้พิจารณาได้ การที่สถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี ได้แนะนำให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำขอต่อสำนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีในฐานะหน่วยงานที่ครอบครองหรือควบคุมดูแลเอกสารดังกล่าวตามมาตรา ๑๒ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงถูกต้องแล้ว คณะกรรมการฯ จึงมีคำสั่งไม่รับเรื่องไว้พิจารณา และจำหน่ายอุทธรณ์เรื่องนี้ออกจากสารบบอุทธรณ์

^{๑๙} คำสั่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๒๑/๒๕๖๓, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนการสอบสวนคดีอาญา”, ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓.

(๓) สภาวิชาชีพบัญชี ขอรื้อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล^{๒๐}

สรุปความได้ว่าสภาวิชาชีพ ขอรื้อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล กรณีสภาวิชาชีพบัญชีสามารถเปิดเผยข้อมูลชื่อ-สกุล เลขทะเบียนใบอนุญาตของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสถานะใบอนุญาตของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทุกราย บนเว็บไซต์ของสภาวิชาชีพบัญชี เพื่อให้ประชาชนทั่วไปหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถตรวจสอบสถานะของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตว่ามีสถานภาพปกติหรือถูกพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตหรือไม่ รวมทั้งการให้ข้อมูลสถานะของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตกรณีที่มีการสอบถามทางโทรศัพท์ โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้สอบบัญชีรับอนุญาตก่อนแต่อย่างใดได้หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยคณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหื้อและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้พิจารณาข้อหื้อของสภาวิชาชีพบัญชีและเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า สภาวิชาชีพบัญชีเป็นนิติบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาวิชาชีพบัญชี ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามอำนาจหน้าที่ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สภาวิชาชีพบัญชีจึงถือเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ และในขณะเดียวกัน สภาวิชาชีพบัญชีซึ่งเป็นองค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพ ถือเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของสภาวิชาชีพบัญชี จึงถือเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น สภาวิชาชีพบัญชีจึงอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับ ดังกล่าว

สำหรับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติหลักการไว้ว่า ในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น เว้นแต่ (๑) บทบัญญัติเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นการเพิ่มเติมไม่ว่าจะซ้ำกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้นหรือไม่ก็ตาม (๒) ฯลฯ ดังนั้น เพื่อให้การ

^{๒๐} คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหื้อและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, “เรื่อง ขอรื้อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล”.

เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของสภาวิชาชีพบัญชีในประเด็นที่ได้หารือมานี้ เป็นไปตามที่กฎหมายทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าวบัญญัติ สภาวิชาชีพบัญชีอาจพิจารณาเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลสำหรับหน่วยงานของรัฐไว้โดยเฉพาะแล้ว และต้องบังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นการเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือฯ มีความเห็นเพิ่มเติมว่า การที่สภาวิชาชีพบัญชีเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ถือเป็นกรจำเป็นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินภารกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือปฏิบัติหน้าที่ในการใช้อำนาจรัฐที่ได้มอบให้แก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลโดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ สภาวิชาชีพบัญชีจึงสามารถใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว ซึ่งรวมถึงการเปิดเผยข้อมูลชื่อ-สกุล เลขทะเบียนใบอนุญาตของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสถานะใบอนุญาตของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทุกราย บนเว็บไซต์ของสภาวิชาชีพบัญชี เพื่อให้ประชาชนทั่วไปหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถตรวจสอบสถานะของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตว่ามีสถานภาพปกติหรือถูกพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตหรือไม่ รวมทั้งการให้ข้อมูลสถานะของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตกรณีที่มีการสอบถามทางโทรศัพท์ โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แต่สภาวิชาชีพบัญชีต้องบันทึกการใช้หรือเปิดเผยนั้นไว้ในรายการ (Record of Processing Activities) ตามมาตรา ๓๙ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๒๗ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวต้องกระทำเท่าที่จำเป็นภายใต้วัตถุประสงค์อันชอบด้วยกฎหมายที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไว้ก่อนหรือในขณะที่เก็บรวบรวม ตามมาตรา ๒๒ ประกอบมาตรา ๒๑ และจะเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างไปจากวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งไว้มิได้ เว้นแต่ (๑) ได้แจ้งวัตถุประสงค์ใหม่นั้นให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบและได้รับความยินยอมก่อนเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยแล้ว หรือ (๒) บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้กระทำได้นอกจากนี้ สภาวิชาชีพบัญชีอาจพิจารณาเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวต่อผู้ร้องขอเป็นการเฉพาะราย โดยให้บริการตรวจสอบผ่านระบบสารสนเทศหรือเว็บไซต์ที่ให้บริการสืบค้นข้อมูลตามเงื่อนไขที่กำหนด

จะเป็นการเหมาะสมกว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทั้งหมดในภาพรวมผ่านเว็บไซต์เป็นการทั่วไป

สำหรับการเปิดเผยหมายเลขโทรศัพท์และที่อยู่ของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทุกรายที่อยู่ในความครอบครองของสภาวิชาชีพบัญชีบนเว็บไซต์ของสภาวิชาชีพบัญชี ซึ่งสภาวิชาชีพบัญชีได้เคยหารือคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ และคณะกรรมการฯ ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การเปิดเผยหมายเลขโทรศัพท์ และที่อยู่ของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตบนเว็บไซต์ของสภาวิชาชีพบัญชี ยังไม่มีความจำเป็นต่อการตรวจสอบสถานะของผู้สอบบัญชีที่ได้รับอนุญาต การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจึงอาจเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรตามนัยมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น หากสภาวิชาชีพบัญชีจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในส่วนดังกล่าวจะต้องขอความยินยอมจากผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทุกรายก่อนนั้น คณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ในคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เห็นว่า สภาวิชาชีพบัญชีได้เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีโดยอาศัยฐานทางกฎหมาย คือ เป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือปฏิบัติหน้าที่ในการใช้อำนาจรัฐที่ได้มอบให้แก่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ตามนัยมาตรา ๒๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แม้จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมจากสมาชิกสภาวิชาชีพบัญชีหรือผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี และสามารถใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้โดยได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามนัยมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แต่สภาวิชาชีพบัญชีจะต้องดำเนินการเท่าที่จำเป็นตามอำนาจหน้าที่เพื่อการตรวจสอบสถานะของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตและต้องดำเนินการภายใต้วัตถุประสงค์โดยชอบด้วยกฎหมาย เพื่อไม่ให้เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่สมควร และหากจะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในส่วนที่ไม่ได้มีความจำเป็นตามหน้าที่และอำนาจเพื่อการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ใด ก็จะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน คณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือฯ จึงมีความเห็นพ้องกับความเห็นของคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ

(๔) กรมเจ้าท่า ขอรื้อการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^{๒๑}

สรุปความได้ว่า กรมเจ้าท่าขอรื้อกรณีตามมาตรา ๒๘๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. ๒๔๕๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในการออกหนังสือสำคัญประจำตัวคนประจำเรือ ประกอบด้วยหนังสือคนประจำเรือและหนังสือคนประจำเรือประมง สำหรับผู้ซึ่งจะลงทำการในเรือ เพื่อบันทึกประวัติ ความรู้ การฝึกอบรม ประสบการณ์การปฏิบัติงานในทะเล หรือเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องของผู้ทำการในเรือ โดยกรมเจ้าท่ามีแนวทางที่จะให้หน่วยงานภายนอกดำเนินการผลิตหนังสือสำคัญประจำตัวคนประจำเรือพร้อมบันทึกข้อมูลคนประจำเรือลงในเล่มและชิป จึงขอรื้อแนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ว่าจะสามารถกระทำได้หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ ในคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลส่วนบุคคลประจำเรือบางรายการแม้เข้าลักษณะเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่การที่กรมเจ้าท่ามีความประสงค์จะจัดจ้างให้หน่วยงานภายนอกที่เป็นเอกชนดำเนินการผลิตหนังสือสำคัญประจำตัวคนประจำเรือ พร้อมบันทึกข้อมูลคนประจำเรือลงในเล่มและชิปเป็นการมอบหมายให้บุคคลหรือหน่วยงานอื่นจัดการเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในนามของกรมเจ้าท่า มิใช่เป็นการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่นอันจะเป็นการขัดกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กรมเจ้าท่าจึงสามารถดำเนินการตามแนวทางที่ขอรื้อได้ อย่างไรก็ตาม หน่วยงานภายนอกที่กรมเจ้าท่าจะมอบหมายให้ดำเนินการดังกล่าวจะต้องมีระบบการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เป็นมาตรฐาน และจะต้องมีการจัดทำข้อตกลงที่ชัดเจนว่าหน่วยงานผู้รับจ้าง เมื่อได้รับและครอบครองข้อมูลแล้วจะจัดเก็บข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลโดยคำนึงถึงการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลและไม่นำข้อมูลดังกล่าวไปใช้นอกเหนือจากกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจากกรมเจ้าท่า

^{๒๑} คณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ, “เรื่อง ขอรื้อเรื่องการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”, ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑.

๑.๓.๒.๒ ข้อพิจารณาในเรื่องสถานะของการบังคับใช้ที่แตกต่างกัน

ตามที่ได้มีการกล่าวมาแล้วในข้างต้นว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มีความเหมือนกันในเรื่องของหน่วยงานที่เป็นผู้ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลจะเป็นผู้พิจารณาในการถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แต่อย่างไรก็ดี ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มิได้พิจารณาว่าหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น มีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหรือไม่ เนื่องจากตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มุ่งเน้นในเรื่องของการใช้สิทธิของประชาชนในการได้รับรู้รับทราบข้อมูลข่าวสารที่อยู่ภายใต้การครอบครองหรือควบคุมดูแลไม่ว่าหน่วยงานรัฐแห่งนั้นจะมีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ซึ่งแตกต่างจากพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่จะต้องพิจารณาว่าหน่วยงานของรัฐที่จะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะต้องเป็นนิติบุคคลที่เก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ตามความนัยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

ตัวอย่างข้อพิจารณาในเรื่องสถานะของการบังคับใช้ที่เหมือนกันของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรขอหารือข้อกฎหมายและการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒^{๒๒}

สรุปความได้ว่ากองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (กอ.รมน.) ขอหารือข้อกฎหมายและการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เกี่ยวกับมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดย กอ.รมน. พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้จัดตั้ง กอ.รมน. ขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี มีฐานะเป็นส่วนราชการรูปแบบเฉพาะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาขึ้นตรงต่อ

^{๒๒} คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, “เรื่อง ข้อกฎหมายและการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒”.

นายกรัฐมนตรี แต่กฎหมายมิได้กำหนดให้ กอ.รมน. มีฐานะเป็นนิติบุคคล เพื่อให้ กอ.รมน. สามารถดำเนินการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ จึงขอหารือข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ว่า “ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” ของ กอ.รมน. ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้แก่ ส่วนราชการใด ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือ และให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้พิจารณาข้อหารือของ กอ.รมน. และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้จัดตั้ง กอ.รมน. ขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ และรับผิดชอบเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร โดยมาตรา ๕ วรรคเจ็ด บัญญัติให้ผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (ผอ.รมน.) มีอำนาจทำนิติกรรม ฟ้องคดี ถูกฟ้องคดี และดำเนินการทั้งปวงเกี่ยวกับคดีอันเนื่องกับอำนาจหน้าที่ของ กอ.รมน. ทั้งนี้ โดยกระทำในนามของสำนักนายกรัฐมนตรี ประกอบกับ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดให้สำนักนายกรัฐมนตรีเป็นส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกระทรวง และมาตรา ๗ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ บัญญัติให้สำนักนายกรัฐมนตรีมีฐานะเป็นนิติบุคคล ดังนั้น สำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของ กอ.รมน. ตามพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงถือเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ และมีอำนาจหน้าที่รวมถึงความรับผิดชอบในการตัดสินใจและกำกับดูแลเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เท่าที่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้บังคับแก่ กอ.รมน.

ดังนั้น ในการปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับขอบเขตการบังคับใช้ ตามกฎหมายพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หน่วยงานของรัฐจะต้องมีกระบวนการในการพิจารณาบังคับใช้กฎหมายทั้ง ๒ พระราชบัญญัตินี้

๑. การดำเนินการตามกิจกรรมของหน่วยงานรัฐของตน เป็นการดำเนินการเข้าลักษณะของข้อยกเว้นที่มีต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาบังคับใช้หรือไม่ หากเป็นการดำเนินการตามกิจกรรมที่เข้าลักษณะ

ตามข้อยกเว้นที่มีต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาบังคับใช้ หน่วยงานยังคงจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่หากการดำเนินการตามกิจกรรมดังกล่าวของหน่วยงานของรัฐของตนมิเข้าลักษณะของข้อยกเว้นที่มีต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาบังคับใช้ หน่วยงานของรัฐจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยให้ถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อน และให้ถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นการเพิ่มเติม

๒. หน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาว่าสถานะของหน่วยงานตนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหรือไม่ หากเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น จะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แต่หากหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นมิได้มีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่อย่างไรก็ดี หน่วยงานของรัฐที่ไม่ใช่นิติบุคคล ดังกล่าวยังคงจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ตามหน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับหรือควบคุมดูแลหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ซึ่งมีสถานะเป็นนิติบุคคล

ขั้นตอนการพิจารณาขอเขตการบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พ.ศ. ๒๕๖๒

STEP 1

- พิจารณาว่าการดำเนินการตามกิจกรรมของหน่วยงานรัฐของตน เป็นการดำเนินการเข้าลักษณะของข้อยกเว้นที่มีต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาบังคับใช้หรือไม่

STEP 2

- หากเป็นการดำเนินการตามกิจกรรมที่เข้าลักษณะตามข้อยกเว้นที่มีต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาบังคับใช้หน่วยงานยังคงจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
- หากการดำเนินการตามกิจกรรมดังกล่าวของหน่วยงานของรัฐของตนมิเข้าลักษณะของข้อยกเว้นที่มีต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาบังคับใช้ ให้หน่วยงานของรัฐถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อน และให้ถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นการเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ความว่าในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใดกิจกรรมใด หรือหน่วยงานใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยกรณัั้น

STEP 3

- พิจารณาว่าสถานะของหน่วยงานตนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหรือไม่

STEP 4

- เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น จะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒
- มิได้มีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย หน่วยงานของรัฐแห่งนั้นจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่อย่างไรก็ดีหน่วยงานของรัฐที่ไม่ใช่นิติบุคคลดังกล่าวยังคงจะต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ตามหน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยงานที่กำกับหรือควบคุมดูแลหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ซึ่งมีสถานะเป็นนิติบุคคล

หมวดที่ ๒

ขอบเขตการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” จะต้องประกอบด้วยสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล และสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ ซึ่งหากเป็นการเปิดเผย ชื่อ-ชื่อสกุล เพียงอย่างเดียวจะยังไม่ถือว่าเป็นข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล สำหรับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” คือข้อมูลที่สามารถระบุตัวของบุคคลนั้นได้ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งหากแม้เป็นเพียง ชื่อ-ชื่อสกุล ก็ถือได้ว่าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว ดังนั้น เพื่อให้หน่วยงานของรัฐสามารถถือปฏิบัติตามกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับได้สอดคล้องกัน จึงควรรู้ถึงการตีความคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หรือ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามบริบทของการใช้กฎหมายทั้ง ๒ พระราชบัญญัติ เพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้กับการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานได้ดังนี้

๒.๑ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้กำหนดคำนิยามเกี่ยวกับ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามมาตรา ๔ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล”^{๒๓} หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะทางการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้น หรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ซึ่งจากคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่าข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลจะต้องเป็นข้อมูลที่ประกอบด้วยสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลและสิ่งบอก

^{๒๓} พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะทางการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย

ลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้ นั่นได้ เช่น ชื่อ-ชื่อสกุล จะยังคงไม่ถือเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล แต่หากเพิ่มองค์ประกอบเข้าไปเป็น ชื่อ-ชื่อสกุล และฐานะทางการเงินของบุคคลดังกล่าว จึงจะถือได้ว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล เนื่องจากโดยปกติคนเราจะมีความเป็นอยู่ ส่วนตัวในการดำรงชีวิตระดับหนึ่งที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นนำไปเปิดเผยต่อสาธารณะซึ่งอาจทำให้เราเกิดความไม่สบายใจหรือรำคาญใจ^{๒๔} ดังนั้น พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพื่อป้องกัน มิให้มีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกิดการกระทบต่อสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลเกิน สมควร โดยได้มีการวางในเรื่องของคำนิยามของคำว่า “บุคคล” และบุคคลที่อยู่ภายใต้ การคุ้มครองของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ไว้ ดังนี้

๒.๑.๑ ขอบเขตของคำนิยามของคำว่า “บุคคล”

มาตรา ๒๑^{๒๕} แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้กำหนดให้ “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดา ที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ดังนั้น ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะไม่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลต่างด้าว^{๒๖} กล่าวคือ หากบุคคลนั้นไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจะถือว่าบุคคลดังกล่าว มิใช่เจ้าของประกอบของ “บุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่จะให้ความคุ้มครองในเรื่องของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล นอกจากนี้ “บุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ยังไม่รวมถึงข้อมูล ของนิติบุคคลอีกด้วย

^{๒๔} นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒน์ศานต์, “คู่มือพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”, สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี, หน้า ๒๓

^{๒๕} พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๒๑ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

^{๒๖} พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“คนต่างด้าว” บุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และนิติบุคคลดังต่อไปนี้

ตัวอย่างขอบเขตของคำนิยามของคำว่า “บุคคล” ตามพระราชบัญญัติ
ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๑) อุทธรณ์ คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรมบัญชีกลาง
เกี่ยวกับวัน เดือน ปีเกิดและการดำรงตำแหน่ง^{๒๗}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีกรมบัญชีกลางปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูล วัน เดือน ปีเกิด และการดำรงตำแหน่งครั้งสุดท้ายของนาย ณ. ซึ่งมีใช้ผู้อุทธรณ์ โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลอันเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๔ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมีได้ ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัน เดือน ปีเกิดของนาย ณ. เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลอันจะทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของบุคคลดังกล่าว จึงเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมีได้ ตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น หน่วยงานของรัฐจึงไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อผู้อื่นได้ ตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงเห็นได้ว่าการที่กรมบัญชีกลางปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจึงชอบแล้ว โดยเห็นควรยกอุทธรณ์ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งครั้งสุดท้ายของนาย ณ. ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวมิใช่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่มีลักษณะเป็นข้อมูลการดำรงตำแหน่งของบุคคลในขณะนั้น ซึ่งเป็นเรื่องการบริหารงานบุคคลภายในของหน่วยงานของรัฐ

^{๒๗} คำสั่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๔๓๒/๒๕๖๔, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรมบัญชีกลาง เกี่ยวกับวัน เดือน ปีเกิดและตำแหน่ง”, ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔.

การเปิดเผยจึงไม่เป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น ข้อมูลการดำรงตำแหน่ง ครั้งสุดท้ายของนาย ณ. จึงเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ โดยเห็นควรให้เปิดเผยข้อมูล ข่าวสารดังกล่าวพร้อมทั้งรับรองความถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์

(๒) สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ขอหารือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^{๒๘}

สรุปความได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ขอหารือกรณีมีมูลนิธิต่อข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายชื่อบุคคลที่ดูแลเด็กและสถานรับเลี้ยง เด็กเอกชนที่จดทะเบียนและยังไม่จดทะเบียนตามกฎหมายพร้อมที่อยู่ และหมายเลข โทรศัพท์ติดต่อ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงขอหารือว่าข้อมูล ที่มีรายละเอียดข้างต้นถือเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิ ส่วนบุคคลโดยไม่สมควรตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสาร ของราชการ ในคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐ อาจมีคำสั่งปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายงานการแพทย์ หรือข้อมูลข่าวสาร ส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร โดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้น หรือมีเลขหมายรหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่นลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึก ลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ส่วนคำว่า “บุคคล” ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หมายความว่า บุคคลธรรมดา ที่มีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ดังนั้น ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายชื่อบุคคลที่ดูแลเด็ก สถานรับเลี้ยงเด็ก พร้อมที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อ หากไม่ได้ระบุบุคคลหรือสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลธรรมดา ย่อมมิใช่กรณีตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ประกอบกับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารที่โดยปกติองค์กร

^{๒๘} คณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ, “เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร”, ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๖๕.

จะเปิดเผยต่อสาธารณะเป็นการทั่วไป ดังนั้น การเปิดเผยข้อมูลลักษณะดังกล่าวย่อมไม่กระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อองค์กรแต่อย่างใด

๒.๑.๒ บุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

นอกจากพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของผู้ที่มีชีวิตแล้ว ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ให้ความหมายรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ดังนั้น บุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงรวมถึงบุคคลที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ดังนั้น ในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของผู้ที่ถึงแก่กรรมที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ จะเปิดเผยโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ แต่อย่างไรก็ดี กฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้อ ๔^{๒๙} ได้มีการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับลำดับของบุคคลผู้มีสิทธิดำเนินการแทนเจ้าของข้อมูลถึงแก่กรรมเอาไว้ด้วย

^{๒๙} กฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๔ ในกรณีเจ้าของข้อมูลถึงแก่กรรม และมีได้ทำพินัยกรรมกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ให้บุคคลดังต่อไปนี้มีสิทธิดำเนินการแทนตามมาตรา ๒๔ ได้ตามลำดับก่อนหลังดังต่อไปนี้

- (๑) บุตรชอบด้วยกฎหมายหรือบุตรบุญธรรม
- (๒) คู่สมรส
- (๓) บิดาหรือมารดา
- (๔) ผู้สืบสันดาน
- (๕) พี่น้องร่วมบิดามารดา
- (๖) คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

ในกรณีตามมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๕ ให้บุคคลตามข้อ ๔ (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) มีสิทธิดำเนินการแทนได้ไม่ว่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดจะมีความเห็นเช่นใดก็ตาม

ตัวอย่างบุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๑) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของโรงพยาบาลวชิระภูเก็ตเกี่ยวกับเวชระเบียนประวัติคนไข้^{๓๐}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเวชระเบียนประวัติคนไข้ของนาง ก. ภรรยา ที่เข้ารับการรักษาและได้เสียชีวิต โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ (๒) และ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาการแพทย์และสาธารณสุขได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า เวชระเบียนประวัติคนไข้เป็นเอกสารที่แสดงถึงอาการเจ็บป่วยของผู้ป่วยและการให้การรักษาของแพทย์และบุคลากรของโรงพยาบาล จึงเป็นเอกสารที่เป็นข้อมูลของผู้ป่วยอันเนื่องมาจากการรักษาพยาบาล ในกรณีนี้ผู้ป่วยคือนาง ก. ได้ถึงแก่กรรมแล้ว การขอความยินยอมเพื่อให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการรักษาพยาบาลจากผู้ป่วยย่อมไม่อยู่ในวิสัยที่จะกระทำได้ ผู้อุทธรณ์เป็นสามีของผู้ป่วยซึ่งถึงแก่กรรมเป็นทายาทตามกฎหมาย จึงมีสิทธิขอทราบข้อมูลข่าวสารของผู้ป่วยที่ถึงแก่กรรมได้ ทั้งนี้ ตามนัยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ การเปิดเผยรายงานทางการแพทย์หรือเวชระเบียนประวัติของผู้ป่วยกรณีนี้ จึงไม่ถือเป็นการรुक้าสิทธิส่วนบุคคลของผู้ป่วย ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงเห็นควรให้โรงพยาบาลวชิระภูเก็ตเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอแก่ผู้อุทธรณ์

๒.๒ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดคำนิยามเกี่ยวกับ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามมาตรา ๖ “ข้อมูลส่วนบุคคล”^{๓๑} หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับ

^{๓๐} คำสั่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาการแพทย์และสาธารณสุขที่ พส ๗/๒๕๔๘, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต เกี่ยวกับเวชระเบียนประวัติคนไข้”, ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘.

^{๓๑} พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๖ ในพระราชบัญญัตินี้

บุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ ซึ่งจากคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่าข้อมูลส่วนบุคคลไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของทางตรง เช่น ชื่อ-ชื่อสกุล รูปภาพ หรือทางอ้อม เช่น เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ ที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคลได้ย่อมถือได้ว่าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลทั้งสิ้น ดังนั้นพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อป้องกันการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลจนเป็นเหตุในการสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล โดยได้มีการวางในเรื่องของคำนิยามของคำว่า “บุคคล” และบุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ไว้ ดังนี้

๒.๒.๑ ขอบเขตของคำนิยามของคำว่า “บุคคล”

มาตรา ๖^{๓๒} แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดให้ “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดา ดังนั้น ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลธรรมดาไม่ว่าเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น จะเป็นบุคคลที่มีสัญชาติใด

ตัวอย่างขอบเขตของคำนิยามของคำว่า “บุคคล” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ขอรื้อเกี่ยวกับการให้ข้อมูลส่วนบุคคลกับประชาชน^{๓๓}

สรุปความได้ว่า องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) ขอรื้อกรณีเครือข่ายความปลอดภัยทางถนนและคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของผู้โดยสารสาธารณะ (เครือข่ายฯ) ขอใช้สิทธิตรวจสอบข้อมูลและคัดสำเนาเอกสาร ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยเครือข่ายฯ ได้ขอตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับสัญญา

“ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

^{๓๒} พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๖ ในพระราชบัญญัตินี้

“บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดา

^{๓๓} คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, “เรื่อง ขอรื้อเกี่ยวกับการให้ข้อมูลส่วนบุคคลกับประชาชน”.

จำนวน ๕๕ เส้นทาง ซึ่ง ขสมก. พิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลจำนวนมากอันเกี่ยวกับชื่อ ฐานะ สถานภาพ อาชีพ การเงิน ที่ไม่สามารถเปิดเผยได้หากไม่ได้ความยินยอมของบุคคลนั้น ๆ จึงขอหารือว่า การที่เครือข่ายความปลอดภัยทางถนนและคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของผู้โดยสารสาธารณะ หรือบุคคลภายนอกที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องจะขอตรวจสอบและคัดสำเนาเอกสารดังกล่าว จะเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ ซึ่งคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับ การบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ในคณะกรรมการ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขสมก. เป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความ ครอบครองหรือควบคุมดูแลของ ขสมก. ในฐานะหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่ ขสมก. มีหน้าที่ปฏิบัติให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ของบุคคลธรรมดาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ด้วยนั้น มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติ เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใด หรือหน่วยงานใดไว้ โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น เว้นแต่ (๑) บทบัญญัติ เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิ ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง ให้บังคับตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นการเพิ่มเติม ไม่ว่าจะซ้ำ กับบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้นหรือไม่ก็ตาม (๒) ฯลฯ

ดังนั้น ขสมก. ในฐานะหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสาร ของราชการ จึงควรพิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งได้กำหนดเรื่องการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการของหน่วยงาน ของรัฐ รวมถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐไว้ โดยเฉพาะแล้ว และให้ ขสมก. พิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นการเพิ่มเติม ตามความในมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังกล่าว

อนึ่ง คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือฯ มีข้อสังเกตว่า มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐ ต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยดังต่อไปนี้ไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการกำหนด (๑) ฯลฯ (๖) สัญญาสัมปทาน สัญญาที่มีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอนหรือสัญญาร่วมทุนกับเอกชนในการจัดทำบริการสาธารณะ ฯลฯ โดยบุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องหรือไม่ก็ตาม ย่อมมีสิทธิเข้าตรวจดู ขอสำเนา หรือขอสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้ และถ้ามีส่วนที่ต้องห้ามมิให้เปิดเผยตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ อยู่ด้วย ให้ลบหรือตัดตอนหรือทำโดยประการอื่นใดที่ไม่เป็นการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนนั้น หากข้อมูลข่าวสารดังกล่าวปรากฏข้อมูลส่วนบุคคล ชสมก. ควรพิจารณาซึ่งน้ำหนักถึงความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ และการไม่รุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวมีความจำเป็นเพียงใดเพื่อการปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของ ชสมก. ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน ตามนัยมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

นอกจากนี้ ชสมก. ควรพิจารณาเพิ่มเติมว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้กับเครือข่ายฯ ตามประเด็นที่หารือดังกล่าวเป็นการดำเนินการที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๖ ประกอบมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งจะสามารถเปิดเผยได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมหรือไม่ เช่น ในกรณีที่เป็นกรปฏิบัติตามกฎหมายของ ชสมก. ในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา ๒๔ (๖) หรือเป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะของ ชสมก. หรือปฏิบัติหน้าที่ในการใช้อำนาจรัฐที่ได้มอบให้แก่ ชสมก. ในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา ๒๔ (๔)

ส่วนกรณีการเปิดเผยข้อมูลของนิติบุคคลอื่นตามที่ ชสมก. หารือมา ไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เนื่องจากข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติดังกล่าวครอบคลุมเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลธรรมดาซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ตามมาตรา ๖ การเปิดเผยข้อมูลของนิติบุคคลอื่นตามที่ ชสมก. หารือมา จึงอยู่นอกหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือฯ ในคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ชสมก. จึงต้องพิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒.๒.๒ บุคคลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่มีชีวิตเท่านั้น โดยจะไม่คุ้มครองข้อมูล

ส่วนบุคคลของผู้ที่เสียชีวิตแล้ว ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ ดังนั้น ในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วนั้น จึงไม่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

๒.๓ การตีความคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หรือ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามบริบทของการบังคับใช้กฎหมายของทั้ง ๒ พระราชบัญญัติ

จากนิยามความหมายของคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้ว พบว่าจากคำนิยามของทั้ง ๒ พระราชบัญญัติดังกล่าว มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องของการให้ความคุ้มครอง “บุคคล” แต่ยังคงมีในส่วน of ข้อแตกต่างกันทั้งในเรื่องของขอบเขตการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงข้อมูลของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ดังนั้น จากบทนิยามดังกล่าวจึงสามารถที่จะแยกพิจารณาถึงขอบเขตในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ดังนี้

๒.๓.๑ นิยามของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

จากบทนิยามของคำว่า “บุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับ ให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลธรรมดา โดยไม่ได้ให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของนิติบุคคลเหมือนกันทั้ง ๒ ฉบับ ดังนั้น ขอบเขตในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลธรรมดาเท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี ตามบทนิยามคำว่า “บุคคล” ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้กำหนดไว้เฉพาะบุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยเท่านั้น ดังนั้น พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะไม่คุ้มครองถึงข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยด้วย แต่พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มิได้กำหนดถึงหลักเกณฑ์ดังกล่าว จึงทำให้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ คุ้มครองบุคคลทุกคนที่เป็นบุคคลธรรมดา

ตัวอย่างขอบเขตของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของพระราชบัญญัติ
ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
เกี่ยวกับข้อมูลที่พักของคนต่างด้าว^{๓๔}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับที่อยู่ปัจจุบันของนาย ข. สัญชาติอังกฤษ เชื้อชาติ
ฮอลแลนด์ ซึ่งมีผู้อุทธรณ์ โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสาร
ส่วนบุคคลตามนัยมาตรา ๔ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ใน
ความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอม
เป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ได้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์
กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการ
วินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน
และการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่าข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ คือ
ที่อยู่ปัจจุบันของนาย ข. เป็นข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองมีไว้ในครอบครอง
เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและติดตามตัวบุคคลต่างด้าวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้า
เมือง เนื่องจากนาย ข. เป็นบุคคลต่างด้าวไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยที่แน่นอนทำให้
ไม่มีช่องทางอื่นที่จะสามารถติดต่อได้ข้อมูลดังกล่าวจึงไม่เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับ
นาย ข. เป็นคู่กรณีของผู้อุทธรณ์ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากธนาคารให้ดำเนินการแทน
จึงมีเหตุผลอันสมควรที่จะให้ถิ่นที่อยู่กับผู้อุทธรณ์ได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติ
หน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชน
ที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว เห็นว่า ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์
ทราบได้ คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์

^{๓๔} คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ
แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๒๖๗/๒๕๖๑, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเกี่ยวกับข้อมูลที่พักของคนต่างด้าว”, ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๑.

(๒) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เกี่ยวกับข้อมูลที่พักอาศัย^{๓๕}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับที่อยู่ปัจจุบันของนาย ค. ซึ่งมีใช้ผู้อุทธรณ์ โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งหน่วยงานของรัฐ จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐ แห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้า หรือในขณะนั้นมิได้ ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณา แล้ว มีความเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ คือ ที่อยู่ปัจจุบันของนาย ค. สัญชาติ อเมริกัน ที่แจ้งไว้กับสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสาร ที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองมีไว้ครอบครองเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและติดตามตัว บุคคลต่างด้าวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง โดยเป็นข้อมูลข่าวสารของเอกชนที่อยู่ใน ความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เนื่องจากนาย ค. เป็นบุคคลต่างด้าวไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ที่แน่นอน ข้อมูลที่อยู่แจ้งไว้กับสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองดังกล่าว จึงไม่เป็นข้อมูลข่าวสาร ส่วนบุคคลตามมาตรา ๔ และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ประกอบกับนาย ค. เป็นคู่กรณีกับธนาคาร ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้รับมอบอำนาจ ให้ดำเนินการแทน จึงมีเหตุผลอันสมควรที่จะให้ถิ่นที่อยู่กับผู้อุทธรณ์ได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว เห็นว่า ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว เป็นข้อมูลที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้สำนักงานตรวจคน เข้าเมืองเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์

๒.๓.๒ การเปิดเผยในลักษณะที่เป็นการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

จากบทนิยามของคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูล

^{๓๕} คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๗๖/๒๕๖๓, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเกี่ยวกับข้อมูลที่พักอาศัย”, ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓.

ส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้ให้คำนิยามของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ไว้กว้างกว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กล่าวคือ หากเป็นข้อมูลเกี่ยวกับ บุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมย่อมถือเป็นข้อมูล ส่วนบุคคลที่ต้องคุ้มครองทั้งสิ้น

แต่อย่างไรก็ดี หากข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นการดำเนินการ ตามอำนาจหน้าที่ของรัฐ เช่น รายชื่อกรรมการผู้เข้าร่วมประชุม การลงเวลาปฏิบัติราชการ การลงนามในหนังสือราชการ แม้จะเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่าเป็นข้อมูลข่าวสารที่เป็นลักษณะของการ ปฏิบัติราชการตามปกติ ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้มีการวาง แนวทางให้เปิดเผยได้

ตัวอย่างขอบเขตของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการเปิดเผย ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

(๑) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของตำรวจภูธรจังหวัดตราด เกี่ยวกับรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี^{๓๖}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีตำรวจภูธรจังหวัดตราด ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี โดยให้เหตุผลว่า การเปิดเผยอาจทำให้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้อุทธรณ์ จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหาร ราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า ข้อมูลข่าวสาร ตามอุทธรณ์ คือรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีที่องค์การบริหารส่วนตำบลวังกระแจะแจ้งความ ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ประกอบกับผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีส่วนได้เสียกรณีดังกล่าว ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์

^{๓๖} คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๕๐๑/๒๕๖๒, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ของตำรวจภูธรจังหวัดตราด เกี่ยวกับรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี”, ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๒.

สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว จึงเห็นควรเปิดเผยรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ เว้นแต่ ชื่อ ชื่อสกุล อายุ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ของผู้แจ้ง ซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคล การเปิดเผยจะเป็นการรुक้าสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงให้ปกปิดไว้ คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้ตำรวจภูธรจังหวัดตราด เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร แก่ผู้อุทธรณ์ โดยปกปิดชื่อ ชื่อสกุล อายุ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ของผู้แจ้ง ซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคล การเปิดเผยจะเป็นการรुक้าสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๒) อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานคณะกรรมการ A เกี่ยวกับรายงานการประชุม^{๓๗}

สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์กรณีสำนักงานคณะกรรมการ A ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายงานการประชุม โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายชื่อกรรมการผู้มาประชุมผู้ลาประชุม ผู้เข้าร่วมประชุม ผู้จัดรายงานการประชุม และผู้รับรองรายงานการประชุม มิใช่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล อันจะถือว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ตามที่สำนักงานคณะกรรมการ A กล่าวอ้างแต่อย่างใด แต่เป็นข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของคณะกรรมการ A ว่ามีบุคคลใดเข้าร่วมประชุม อีกทั้งมิใช่ข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดที่หน่วยงานของรัฐอาจใช้ดุลพินิจปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น รายชื่อกรรมการผู้มาประชุม ผู้ลาประชุม ผู้เข้าร่วมประชุม ผู้จัดรายงานการประชุม และผู้รับรองรายงานการประชุม จึงเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้สำนักงานคณะกรรมการ A เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์

^{๓๗} คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ที่ สค ๑๒๒/๒๕๖๖, “เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงาน A เกี่ยวกับรายงานการประชุม”, ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๖.

(๓) สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอหารือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลกรณีรายงานการประชุม^{๓๘}

สรุปความได้ว่า สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอหารือกรณีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารกรณีรายงานการประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างคุณลักษณะเฉพาะที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ ยศ ชื่อ และนามสกุลของคณะกรรมการที่เข้าร่วมประชุม ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมและรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ตามความในมาตรา ๙ ประกอบมาตรา ๑๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้กับข้าราชการบำนาญที่เมื่อครั้งรับราชการได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการจัดทำร่างคุณลักษณะเฉพาะของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) กล่าวหาการดำเนินงานโครงการหนึ่ง จะขัดต่อการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ อย่างไร ซึ่งคณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ในคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลพิจารณาแล้วเห็นว่า รายงานการประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างคุณลักษณะเฉพาะ ที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ ยศ ชื่อ และนามสกุลของคณะกรรมการที่เข้าร่วมประชุม ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมและรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และในขณะเดียวกันก็ถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ตามบทนิยามในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การปกปิดหรือเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการย่อมเป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อันเป็นกฎหมายเฉพาะที่บังคับใช้กับหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการใดบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะใด กิจการใดหรือหน่วยงานใดไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

^{๓๘} คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหารือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, “เรื่อง ขอหารือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลกรณีรายงานการประชุม”.

กรณีรายงานการประชุมดังกล่าวที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ ยศ ชื่อ และนามสกุลของคณะกรรมการที่เข้าร่วมประชุม และรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และการเปิดเผยรายชื่อ และข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล และรายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อหรือจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรแต่อย่างใด ในทางตรงกันข้ามการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะแสดงถึงความโปร่งใสและตรวจสอบได้ ซึ่งจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงเห็นว่าสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสามารถเปิดเผยรายงานการประชุมที่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลดังกล่าวให้กับผู้ขอได้

๒.๓.๓. การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถึงแก่กรรม

จากบทนิยามของคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย แต่พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ มิได้คุ้มครองบุคคลที่ถึงแก่กรรม ดังนั้น ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ถึงแก่กรรม หน่วยงานของรัฐจะต้องถือปฏิบัติเฉพาะในส่วนของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เท่านั้น

ดังนั้น ในการปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับขอบเขตการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หน่วยงานของรัฐจะต้องมีกระบวนการในการพิจารณาบังคับใช้กฎหมายทั้ง ๒ พระราชบัญญัติ ดังนี้

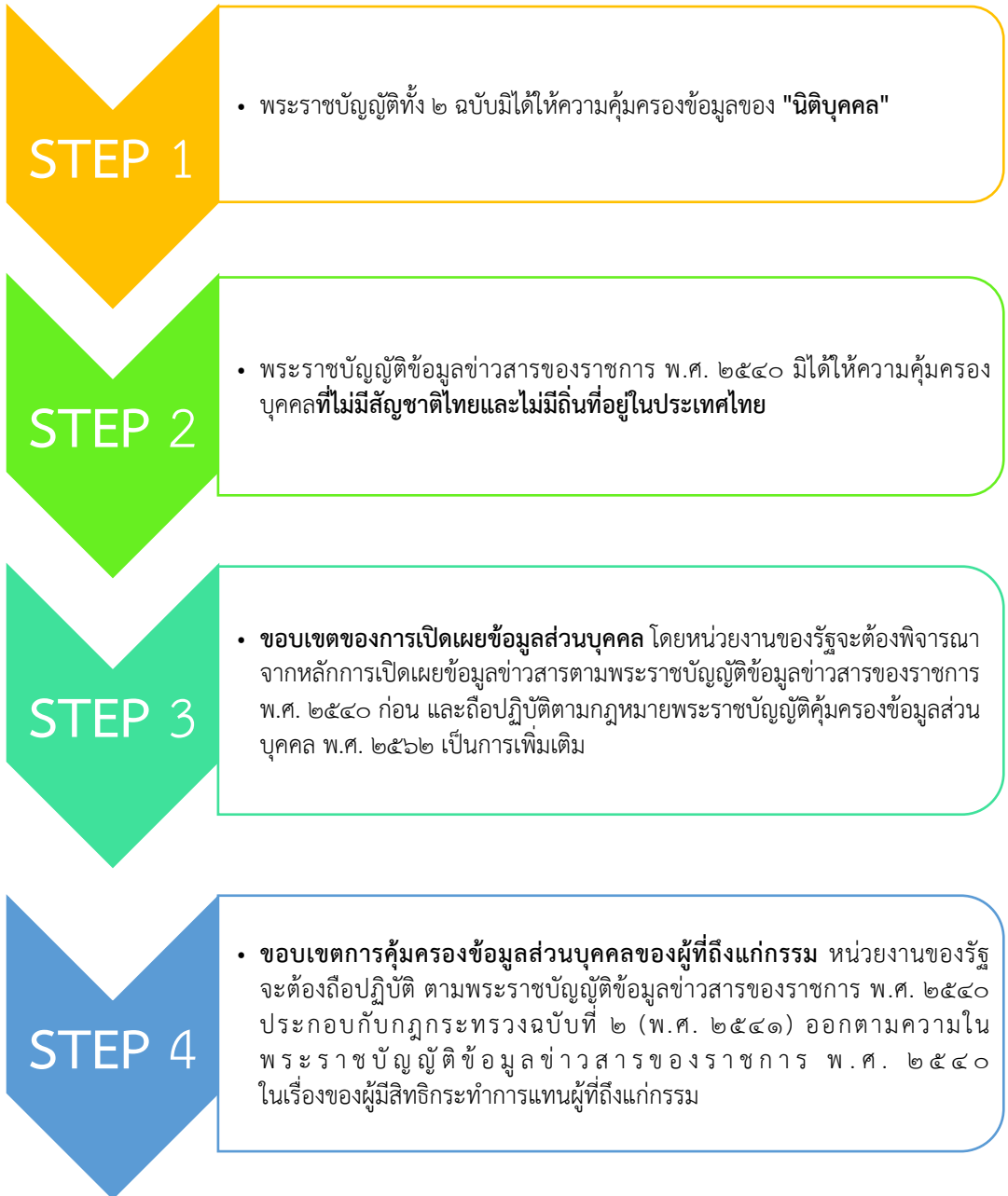
๑. พิจารณาขอบเขตของบุคคลตามกฎหมายพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับ จะมีได้ให้ความคุ้มครองข้อมูลของนิติบุคคล แต่อย่างไรก็ดี หากเป็นบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก็มีได้ให้ความคุ้มครองเช่นกัน

๒. พิจารณาถึงขอบเขตของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยหน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาจากหลักการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร

ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อน และถือปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นการเพิ่มเติม ทั้งนี้ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว หน่วยงานของรัฐจะต้องใช้ดุลพินิจพิจารณาว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว จะเป็นการรุกรานซึ่งสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรของเจ้าของข้อมูลตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ อย่างไร

๓. พิจารณาถึงขอบเขตการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ถึงแก่กรรม สำหรับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วนั้น หน่วยงานของรัฐจะต้องถือปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ในเรื่องของผู้มีสิทธิกระทำการแทนผู้ที่ถึงแก่กรรม

ขั้นตอนการพิจารณาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตาม
พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติ
คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

คณะกรรมการเฉพาะกิจศึกษาและจัดทำแนวปฏิบัติสำหรับหน่วยงาน
ของรัฐเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
พ.ศ. ๒๕๖๒

ตามคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่ ๑/๒๕๖๗ ลงวันที่
๑๙ มกราคม ๒๕๖๗ แต่งตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจศึกษาและจัดทำ
แนวปฏิบัติสำหรับหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูล
ข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

๑. พันตำรวจโท เขียวรัตน์ วิเชียรสรรค์	ประธานคณะกรรมการ
๒. รองศาสตราจารย์คณาธิป ทองรวีวงศ์	อนุกรรมการ ^{๓๙}
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศุภวัชร มาลานนท์	อนุกรรมการ
๔. ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการ
ข้อมูลข่าวสารของราชการหรือผู้แทน
ที่ได้รับมอบหมาย	อนุกรรมการ
๕. พันตำรวจเอก ศิริพล กุศลศิลป์วุฒิ	อนุกรรมการ
๖. ว่าที่ร้อยตรี สุระชัย เอนกรัตน์	อนุกรรมการ
และเลขานุการร่วม
๗. นายเนติรัช พันธุ์อัมพร	อนุกรรมการ
และเลขานุการร่วม
๘. นางสาวพัชรนันท์ เรืองกาญจน์	ผู้ช่วยเลขานุการร่วม
๙. นายณัฐพล พิภพสุกุล	ผู้ช่วยเลขานุการร่วม

^{๓๙} ดำรงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๗ ถึงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๗

หน้าที่และอำนาจ

๑. ศึกษาและกำหนดประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
๒. ยกร่างคู่มือแนวปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อนำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาต่อไป
๓. เสิญหน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ข้อมูลหรือข้อเสนอแนะตามความเหมาะสม
๔. แต่งตั้งที่ปรึกษา หรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจฯ มอบหมาย
๕. ปฏิบัติหน้าที่อื่นที่คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมอบหมาย

แนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการบังคับใช้และการคุ้มครองข้อมูล
ส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ
พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
พ.ศ. ๒๕๖๒

คณะทำงานผู้เรียบเรียง

๑. พันตำรวจเอก ศิริพล กุศลศิลป์วุฒิ
๒. นายเนติรัฐ พันธ์อัมพร
๓. ว่าที่ร้อยตรี สุระชัย เอนกรัตน์
๔. นางสาวพัชรนันท์ เรืองกาญจน์
๕. นายณัฐพล ฝึกสกุล

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
The Office of the Personal Data Protection Committee

www.pdpc.or.th

saraban@pdpc.or.th